

Status op, ved at gøre rent Bord, vilde være rigtigt at medtage andre Poster, som trænge til at tages med. Staten ejer jo nemlig flere Fordringer, som ikke ere meget mere værd end de, der her er Tale om, og der kunde være al mulig Anledning til at tage dem med. Vi have maaske heller ikke haft Tid til at se paa det, der ligger paa Rigsdagens Bord. Der ligger saaledes et Andragende fra Silkeborg Vandkuranstalt. Det drejer sig om 27,000 Kr., der egentlig burde eftergives. Denne Fordring kunde passende være tagen med her. Den er ikke en Smule værd, efter hvad der siges der ovre fra. Naar man ser, at der til Anstalten er ydet et Laan paa 40,000 Kr., forrentet til 4 pCt. og afdraget med 800 Kr. aarlig, saaledes at de nu svare Rente af 30,000 Kr., maa man indrømme, at den har noget Krav paa Imødekommenhed. Det er en filantropisk Anstalt, startet af 500 danske Læger, og det er den eneste Anstalt af denne Art i Danmark. Hvorfor skulle vi vise vore syge til Udlandet? — Er der her ikke Anledning til, naar vi nu ere i Færd med at øve Retfærdighed, at søge at komme dem i Møde, der trænge dertil. Derfor mener jeg, at der her er en Anledning til at tage denne Anstalt med. Jeg ved, at der i det andet Tings Finansudvalg har været megen Tale om, at man gerne vilde ordne denne Sag. Maaske den højtærede Minister mener, at det skal vente til næste Aar. Jeg vil i saa Fald bede ham tænke venligt paa det. Jeg mener i alt Fald, at der her er en Post, der ligesom de øvrige kan siges ikke at vær ret meget værd, saa at den burde nedsattes ganske betydeligt, for ikke at sige helt stryges.

Med Hensyn til Lovforslaget mener jeg altsaa, at Rigsdagen og særlig Landstinget, saaledes som denne Sag foreligger her godt forberedt, har en ligefrem Pligt til at undersøge, om vi ikke begaa en Uretfærdighed ved at forlange de Beløb, som nu ere fastsatte efter Kommissionens Kendelse. Thi vi maa vel erindre, at det bliver en vanskelig Stilling for den højtærede Finansminister, naar vi nu have vedtaget dette, og saa om et Aar Grenaa og Æbeltoft og andre komme og sige: Vi kunne heller ikke betale dette Beløb. Saa maa Finansministeren sige: Man er gaaet ind paa dette, og Rigsdagen har fastslaaet det, nu kunne vi ikke tage Hensyn til Andragender. Min Mening er, at vi maatte hellere vente med Afgørelsen, til vi have undersøgt, om de virkelig kunne

betale. Dermed skal jeg anbefale Mindretallets Ændringsforslag, idet jeg haaber, at man gaar videre i den Retning til 3die Behandling.

Berthelsen: Foruden at henholde mig til den ærede Ordførers Udtalelser vil jeg gerne gøre et Par yderligere Bemærkninger. Den Forhandling, der finder Sted i Anledning af Mindretallets Ændringsforslag, er vistnok ikke en Forhandling, der ret ofte føres paa den danske Rigsdag. Som Regel er det saadan, at Kravene stilles fra Administrationens Side, men at Bevillingsmyndighederne sige nej eller i alt Fald sige: kunde det ikke gøres noget billigere? Her er Forholdet det omvendte. Her foreligger Forslag om Afvikling af forskellige Gældsforpligtelser, tiltraadte af samtlige interesserede, og jeg tror da, der er en vis Fare forbundet med at sige til Administrationen, at det kan gaa an at gaa længere ned, og at man kunde muligvis finde flere, som man kunde komme til at optræde overfor paa samme Maade som her. Det vilde være en uheldig Ordning, thi hvis de foreslaaede Beløb her blive nedsatte yderligere, vilde man, hvis der senere skulde komme Forslag frem om ny Poster, kunne henvise til det, her sker, at der foreligger Forslag fra Kommissionen og Finansministeren, men alligevel har Rigsdagen nedsat Summerne ganske betydeligt. Jeg har egentlig troet, at naar Flertallet, hvortil jeg hører, indstiller Lovforslaget til uforandret Vedtagelse, gav vi derigennem Finansministeren en saa stor Anerkendelse, som vi paa nogen Maade kunde. Men efter det, der nu foreligger, gaar Mindretallets Forslag jo endogsaa videre end Flertallets. Jeg anbefaler imidlertid det høje Ting at følge Flertallet.

Lunn: Det ærede Medlem for 9de Kreds (Stilling) ønskede, at man skulde foretage langt betydeligere Nedsættelser, disse vilde ikke hjælpe, sagde han, det vilde blive derved, at de overanstrengte Kommuner maa komme til næste Aar eller til næste Aar igen og kræve yderligere Nedsættelse af Gælden. Men saaledes er Forholdet ikke, thi Overenskomsten gaar ud paa, at disse Kommuner nu skulle stifte en privat Gæld og dermed med en Små afbetale Staten dens hidtilværende Tilgodehavende hos dem. Der kan altsaa ikke være Tale om senere Nedsættelse. Derfor har jeg maattet nøjes med at foretage moderate Nedsættelser, egentlig mere for at vise den gode Villie i Rigsdagen, for at